

00 050

DALAM MAHKAMAH SESYEN DI SEREMBAN
DALAM NEGERI SEMBILAN DARUL KHUSUS, MALAYSIA
PERMOHONAN JENAYAH NO: 64FOP – 11 – 10/2016

ANTARA

KOO SHU TIAN

... PENUNTUT

DAN

PENDAKWA RAYA

... RESPONDEN

ALASAN PENGHAKIMAN

A. PENDAHULUAN

[1] Penuntut telah ditangkap dan beberapa harta telah disita oleh polis selaras seksyen 25(1) Akta Dadah Berbahaya (Perlucuthakan Harta) 1988 (selepas ini dirujuk sebagai 'Akta tersebut').

[2] Permohonan telah dibuat melalui rujukan tuntutan di bawah seksyen 32(3) Akta tersebut oleh penuntut dengan menuntut harta-harta seperti berikut:-

NO.	KOD	HARTA YANG DISITA
1	E10	Sebentuk cincin warna perak jenama Je-Taime
2	E11	Satu gelang tangan warna kekuningan jenama Cartier
3	E12	Seutas rantai leher warna kekuningan dan hitam BVLGARI
4	E13	Seutas rantai bulat warna kekuningan dan hitam BVLGARI

5	E14	Seutas rantai tangan warna putih 9K
6	E22	Seutas jam tangan jenama Seiko warna silver
7	E48	Satu kepingan emas 20 gram dalam plastik berseal jenama 'Wah Chan'
8	E49	Satu kepingan emas 1 gram dalam plastik berseal jenama 'Wah Chan'
9	E50	Satu rantai tangan warna keemasan
10	E51	Satu rantai tangan warna keemasan
11	E52	Satu rantai leher warna keemasan dengan buah rantai bulat warna keemasan bertulis 'Disney'
12	E53	Satu rantai leher warna keemasan dengan buah rantai bulat warna keemasan bercorak bunga
13	E54	Satu rantai leher warna keemasan dan putih dengan buah rantai bulat warna keemasan dan bunga
14	E55	Satu pasang anting-anting warna keemasan bercorak bintang
15	E56	Satu pasang anting-anting warna keemasan bercorak bulat
16	E57	Satu pasang anting-anting warna putih dan ungu
17	E58	Satu pasang anting-anting warna keemasan dan putih
18	E59	Satu gelang tangan warna putih
19	E60	Satu gelang tangan warna putih dan keemasan
20	E61	Satu gelang tangan warna keemasan
21	E62	Satu gelang tangan warna keemasan
22	E63	Satu cincin warna keemasan dan putih
23	E64	Satu cincin warna keemasan dan putih
24	E65	Satu cincin warna keemasan
25	E66	Satu cincin warna keemasan
26	E67	Satu cincin warna putih dengan sebiji mutiara warna putih
27	E68	Satu cincin warna putih
28	E69	Satu jam tangan jenama Rolex (No.5666B)
29	E76	Satu jam tangan warna keemasan, perak dan hitam jenama Rolex (No.G167966)
30	E81	Wang dalam akaun Public Bank Nombor Akaun : 4553833919 berjumlah RM2,570.88

31	E84	Wang dalam akaun CIMB Bank Nombor Akaun : 7602981202 berjumlah RM1,042.37
32	E85	Wang dalam akaun CIMB Bank Nombor Akaun : 7041519088 berjumlah RM6,300.88
33	E91	Wang dalam akaun Malayan Banking Berhad Nombor Akaun : 101552050272 berjumlah RM2,400.42
34	E98	Wang dalam akaun CIMB Bank Nombor Akaun : 7041514176 berjumlah RM8,053.65
35	E99	Wang dalam akaun CIMB Bank Nombor Akaun : 7060093788 berjumlah RM45,004.73
36	E100	Wang dalam akaun CIMB Bank Nombor Akaun : 50047265930001 berjumlah RM20,000.00
37	E113	Wang dalam akaun Malayan Banking Berhad Nombor Akaun : 512884083171 berjumlah RM37,792.50
38	E114	Wang dalam akaun Malayan Banking Berhad Nombor Akaun : 164838085547 berjumlah RM15,240.95
39	E115	Wang dalam akaun Malayan Banking Berhad Nombor Akaun : 164838085554 berjumlah RM15,240.95

B. UNDANG-UNDANG

[3] Peruntukan undang-undang yang berkaitan berbunyi seperti berikut:-

“(1) Where any property has been seized under this Act, other than under or by virtue of Part VII, and-

(a) no prosecution for any offence under any law is instituted with regard to such property;

(b) no proceedings are commenced by the Public Prosecutor for the forfeiture of such property under Part III; and

(c) *no claim in writing is made by any person that he is lawfully entitled to such property and that it is not liable to forfeiture under this Act or under the Dangerous Drugs Act 1952,*

within three months from the date of its seizure, the property shall become forfeited immediately upon the expiration of the said period of three months.

*(2) Where within three months from the date of the seizure of any property under this Act, a **claim in writing is made** thereto by any person in the terms mentioned in paragraph (1)(c), the Public Prosecutor shall within fourteen days after the expiry of the said period of three months, **refer such claim** to a Sessions Court for its decision."*

[4] *Locus standi* untuk mengemukakan tuntutan di bawah seksyen 32(2) akan timbul apabila harta penuntut disita dan penuntut memberi notis bertulis dalam tempoh 3 bulan dari tarikh penyitaan bahawa ia secara sahnyanya mempunyai hak terhadap harta yang disita. Apabila notis diberi selaras peruntukan undang-undang di atas, Pendakwa Raya hendaklah dalam tempoh 14 hari dari tarikh luput 3 bulan tersebut, merujuk tuntutan tersebut kepada Mahkamah ini untuk keputusannya.

[5] Ringkasnya, ada 3 intipati penting dalam seksyen tersebut iaitu, penyitaan, tuntutan bertulis dan rujukan tuntutan.

C. KUASA PENDAKWA RAYA DALAM MERUJUK TUNTUTAN

[6] Tiada pihak lain kecuali Pendakwa Raya yang boleh dan mesti merujuk tuntutan kepada Mahkamah ini. Ini bermakna tugas Pendakwa Raya tidak mirip pendakwaan kes jenayah di mana ia mempunyai obligasi tinggi selari jurisprudens keadilan jenayah. Dalam prosiding di hadapan mahkamah ini, peranan yang dimainkan oleh Pendakwa Raya adalah

sebagai pihak yang merujuk tuntutan penuntut kepada mahkamah supaya penuntut boleh membuktikan bahawa harta yang dituntut adalah bukan harta salah dan beliau secara sahnyanya berhak kepada harta tersebut.

[7] Sandaran dibuat kepada kes Mahkamah Rayuan, **PP v. Tan Lee Kok [1988] 2 MLJ 65** yang memutuskan antara lainya, seperti berikut:-

"Section 32(3) places the burden upon the person making the claim "upon proof that he is lawfully entitled thereto." Section 32, therefore, places no burden on the Public Prosecutor to prove anything. It merely places the burden to refer the claim to the Sessions Court. Therefore, under s.32, the role (of the Public Prosecutor is merely to forward the claim and as has been well put by the Deputy Public Prosecutor, the role of the Public Prosecutor is that of a "forwarding agent"."

D. BIDANGKUASA MAHKAMAH

[8] Jelas dari Seksyen 32(2) Akta tersebut, mahkamah ini akan hanya mempunyai bidangkuasa apabila tuntutan dirujuk untuk keputusannya (*its decision*). Keputusan yang dimaksudkan tersebut hanya dapat dibuat oleh mahkamah ini setelah pemeriksaan perkara (*examination of the matter*) seperti mana termaktub di bawah seksyen 32(3) Akta tersebut. 'Pemeriksaan perkara' tersebut hendaklah secara pemeriksaan utama, pemeriksaan balas dan pemeriksaan semula saksi. Rujukan dibuat kepada kes **Public Prosecutor v. Tang Ai Chuo and Anor [1999] 1 LNS 90**, di mana mahkamah memutuskan *inter alia*, seperti berikut:-

"In my considered opinion the proper procedure would be for the respondents to adduce evidence on oath before the learned Sessions Court Judge to

support their claim by the calling of witnesses (including themselves as witnesses) to be examined-in-chief, cross-examined and re-examined akin to the procedure for a full trial be it a civil or criminal trial.”

[9] Dalam kes ***Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 463***, Mahkamah Tinggi ada ini untuk dinyatakan apabila tuntutan dirujuk ke mahkamah sesyen:-

“In other words, once a claim is referred to the Sessions Court by the PP under s. 32 of the Act, the court is entitled to assume and presume that (1) no offence under the Act or under the DDA has been committed in respect of the property and (2) that such property is not illegal property.”

[10] Keputusan yang boleh dibuat oleh mahkamah juga hanya terhadap kepada dua sahaja iaitu, sama ada melepaskan harta tersebut kepada penuntut ataupun melucutkan harta tersebut.

E. SAMA ADA S.35 AKTA TERSEBUT TERPAKAI DALAM PROSIDING DI BAWAH S.32(3)

[11] Dalam kes ***Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 463***, Mahkamah Tinggi memutuskan bahawa anggapan di bawah s.35 hanya terpakai pada 'hirer' jika prosiding di bawah Bahagian III Akta tersebut diambil terhadapnya oleh Pendakwa Raya atas dasar ia adalah 'liable person' dan harta adalah 'harta salah' dan oleh kerana prosiding di bawah s.32 adalah prosiding bukan dibawa oleh Pendakwa Raya terhadap mana-mana orang atas dasar ia adalah 'liable person' atau harta itu 'harta salah', ada ini untuk dinyatakan:-

“Section 35 of the Act does not apply to a claim under s. 32(1) of the Act, irrespective of whether one takes the literal or purposive approach to the interpretation of that section. While an inquiry under s. 32 is a proceeding under the Act, it is however not a proceeding brought by the PP against any person on the ground that he is a liable person or on the ground that the property is illegal property. Consequently, a proceeding under s. 32(3) of the Act is not a proceeding that is envisaged under s. 35 of the Act and hence the presumptions therein that the court shall presume a person to be a liable person and a property to be an illegal property does not apply to a proceeding under s. 32 of the Act. (paras 18, 26 & 27)

Section 32 could never apply to a situation where the PP had reasonable grounds to believe that any property, including property seized by the police pursuant to ss. 25 or 28, was illegal property, because had that been the case, it would have been incumbent on the PP to take proceedings in respect of the property, which in this case was under s. 7(1)(a)(ii) of Part III of the Act. Further, the very fact that the PP acted as a postman or a 'forwarding agent' (Public Prosecutor v. Tan Lee Kok) in referring a claim to the Sessions Court under s. 32(3) of the Act further implied that the PP had reasonable grounds, based on police investigation, to believe that the property was not illegal property. (paras 28 & 29).”

[12] Malah, asas bagi dapatan oleh Mahkamah Tinggi bertunjangkan pandangannya bahawa jika s.35 Akta tersebut diniatkan untuk terpakai kepada semua prosiding termasuk satu tuntutan di bawah s.32(1) Akta tersebut, ia telah sepatutnya menggunakan perkataan ke takat *“In all proceedings under this Act”* walhal di bawah s.32 Akta tersebut hanya diperuntukkan bahawa ia terpakai kepada *‘Forfeiture of property seized under the Act where there is no prosecution or no proceedings under Part III or no claim thereto’*.

[13] Perlu ditegaskan di sini bahawa keputusan Mahkamah Tinggi dalam kes *Hong Leong Bank Bhd (supra)* telah disahkan oleh Mahkamah Rayuan pada 24 Mac 2011 dalam Rayuan Jenayah No: W-09-7-2009 melalui panel YA Azhar Ma'ah, YA Syed Ahmad Helmy Syed Ahmad dan YA Balia Yusof Wahi JJCA walaupun tiada alasan penghakiman bagi keputusan tersebut.

[14] Kes *Hong Leong Bank Bhd (supra)* tidak dipersetujui oleh Mahkamah Tinggi dalam kes *AmFinance Bhd v. PP [2010] 7 CLJ 607* dan *Loi Sui Chi & Satu lagi v. PP [2011] 10 CLJ 430* di mana anggapan statutori di bawah s.35 Akta tersebut diputuskan terpakai kepada prosiding di bawah s.32 Akta tersebut. Sila lihat kes *Public Finance Bhd v. Public Prosecutor [1999] 8 CLJ 485*; *Pendakwa Raya v. Jessie Tan Poh Yoke [2008] MLJU 0910*; *Kii Sie Hoong v. PP [2008] 1 CLJ 683*; *PP v. Lee Kee Seng & Anor [2005] 3 CLJ 649*; *Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 33*.

[15] Kemudian, Mahkamah Rayuan dalam kes *Cherian KC George v. PP [2012] 6 CLJ 17* dengan mengikuti majoriti keputusan-keputusan Mahkamah Tinggi yang memutuskan bahawa s.35 Akta tersebut terpakai kepada prosiding di bawah s.32 Akta tersebut, menyatakan lebih lanjut seperti berikut:-

"With respect, we are more inclined to agree with the majority of the High Court judges which have held that the presumption under s. 35 of the Act is applicable to a proceeding under s. 32 of the Act. We share the view that s. 35 was intended to apply to all proceedings under the Act. The wordings in s. 35 are very clear. It uses the words "any proceeding". The words "any proceedings" should and must be given the ordinary meaning that it covers all proceedings under the Act. To say that a proceeding under s. 32(3) of the Act is not a

proceeding that is envisaged under s. 35 of the Act and would not be in tandem with the intention of law makers and would be in violation to the clear wordings of s. 35 of the Act.”

[16] Namun begitu, dalam kes **PP v. Lim Kim Hoei & Anor [2014] 4 CLJ 816**, Mahkamah Rayuan tidak mengikuti kes *Cherian KC George v. PP (supra)* di mana YA Hishamudin Mohd Yunus JCA, adalah juga salah seorang daripada panel hakim dalam kedua-dua kes tersebut, kerana berpandangan seperti berikut:-

“With respect, we have a different view. We believed the court in Cherian did not have the benefit of full blown arguments, such as are now before us. It was also not brought to the attention of the panel in Cherian that the decision of the High Court in Hong Leong Bank Bhd was upheld by the Court of Appeal. The Court of Appeal in Cherian was also not informed by counsel appearing before it that Hong Leong Bank Bhd was followed by the High Court of Kuching in the unreported judgment of the Sibu High Court in case No: Sibu-42-2010 PP v. Tiong Sii Chong.

In our opinion, had the issues and the case law authorities been fully ventilated before the panel in Cherian, the panel then would probably have come to a different conclusion.

In our judgment, ss. 32 and 35 should not be read in isolation, but have to be read in the light of and in context of the legislative intent behind the enactment of the Act.”

[17] Selanjutnya, Mahkamah dalam kes *Lim Kim Hoei (supra)* juga telah memberi pencerahan jitu berkenaan situasi sebenar yang mewajarkan pemakaian s.35 dan 32(3) seperti berikut:-

"While it is not disputed that any property seized under this Act may be forfeited if they fall within the circumstances stated in s. 32(1), however, it is our view that, unlike a forfeiture proceedings under Part III, the presumptions under s. 35 of the Act do not apply to a claim made under s. 32(2) for the release of such property. This is because under s. 32 no proceedings is brought against any person or in respect of any property on the ground that such a person is a liable person or that such property is illegal property. Instead, s. 32(2) relates to a claim made by a person in respect of any property seized by the police pursuant to Part IV of the Act for which, (i) no prosecution for any offence under any law is instituted with regard to such property; and (ii) no forfeiture proceedings are commenced by the Public Prosecutor for the forfeiture of such property under Part III."

[18] Hampir setahun selepas keputusan *Lim Kim Hoei (supra)*, Mahkamah Rayuan dengan keputusan majoriti 4:1 dalam kes ***Jason Chan Huan Sen & Ors v. PP [2015] 2 CLJ 605*** telah mengukuhkan kedudukan undang-undang seperti mana yang diputuskan dalam *Lim Kim Hoei (supra)* bahawa anggapan statutori di bawah s.35 Akta tersebut tidak terpakai kepada prosiding di bawah s.32(3) Akta tersebut dan bahawa tiada apa-apa kekaburan pada s.35 tersebut. Dalam kes tersebut, mahkamah antara lainnya, memutuskan seperti berikut:-

"To our mind, s. 32(3) of the FOP Act is self-contained regime that specifically pertains to a claim made by a person in respect of a property which is not the subject matter of any prosecution nor of forfeiture proceedings. With respect, we agree with the decision of this court in the Tan Lee Kok 's case (supra) and we wish to add that in a case where the Public Prosecutor institutes prosecution or forfeiture proceedings under the FOP Act, the 'legal aid' comes in the form of s. 35 to assist him by providing the presumptions as contained therein. But not in proceedings under s. 32(3) of the same FOP Act. While acknowledging that all provisions in the FOP Act must be considered by having due regard to the other provisions housed in the same statute, it must be interpreted

harmoniously so as to maintain the integrity of its framework, by giving effect to what Parliament had intended to provide for in the various regimes created within the FOP Act. We took note that the FOP Act has created three separate regimes where separate set procedures are provided for each one of them, namely the prosecution of offences regime, the forfeiture of illegal properties regime, and the proceedings that are being housed under s. 32(3) pertaining to the claim by a person over a property which he claims to be its lawful owner. Taken in that sense, with respect, s. 35 and s. 32(3) of the FOP Act are, in fact and in law, mutually exclusive."

[19] Setelah kesemua undang-undang kes yang diputuskan itu dianalisa, kini kedudukan undang-undang adalah jelas bahawa anggapan di bawah s.35 Akta tersebut tidak terpakai dalam prosiding di bawah s.32(3) Akta tersebut. Pada peringkat ini adalah suai manfaat jika satu petikan keputusan kes *Jason Chan Huan Sen (supra)*, diperturunkan di sini untuk penaaakuan bersama, yang berbunyi seperti berikut:-

"We are aware that this sitting of five judges was empanelled to resolve the apparent conflict that now exists pursuant to the two decisions emanating from this court in the Cherian's case (supra) and the Lim Kim Hoei 's case (supra). At the end of that exercise, as a court of co-ordinate jurisdiction, this court is at liberty to choose which of the conflicting decisions to follow regardless of their relative age. This is one of the three exceptions to the general rule that the Court of Appeal is bound by its own decisions, as adumbrated in the case of Young v. Bristol Aeroplane Co Ltd [1944] KB 718 CA. This forms an integral part of the larger and crucial principle of stare decisis."

F. TUGAS PENUNTUT DALAM PROSIDING S.32(3)

[20] Adalah beban penuntut dalam kes ini untuk mengemukakan keterangan yang *credible* bahawa harta-harta tersebut telah diperolehi secara sah dan oleh itu beliau berhak kepadanya dan *standard*

pembuktiannya adalah atas imbangan kebarangkalian. Menurut kes *Lim* 061
Kim Hoei (supra):-

“The only burden of the respondents is to adduce sufficient credible evidence that the properties were acquired by them through lawful means and that they were lawfully entitled to such properties.”

G. SAMA ADA PENUNTUT BERJAYA DALAM MEMIKUL DAN MELAKSANAKAN BEBANNYA

(a) Sumber Pendapatan Penuntut

[21] Hanya penuntut memberi keterangan. Berikut ialah keterangan penuntut, SP1. Beliau telah mula bekerja sebagai pelayan karaoke di Johor Bahru sejak tahun 2001 hingga 2005 dengan gaji lebih kurang RM5,000 termasuk kerja lebih masa dan kerja pada cuti umum.

[22] Apabila beliau berkahwin pada tahun 2006, suaminya Tay Choon Lim telah memberikan elaun sebanyak RM3,000.00 untuk keperluannya di mana pada masa itu penuntut menanggung semua keperluan rumah tangga. Namun, penuntut telah berpisah dari suaminya pada tahun 2010 dan selepas itu suaminya masih telah menanggung keperluan 2 orang anaknya dengan memberi wang sebanyak RM5,000.00 sebulan kepada penuntut.

[23] Adalah juga keterangan penuntut bahawa sejak tahun 2013 iaitu selepas penuntut bercerai (tidak menurut undang-undang) dengan bekas suaminya, beliau telah mendapat pampasan (divorce settlement) apabila

bekas suaminya menjual sebuah rumah di Johor Bahru dan daripada hasil penjualannya RM100,000 diberikan kepada penuntut.

[24] Penuntut menambah lagi bahawa selepas bercerai dari suaminya, iaitu, dari tahun 2013 hingga 2014 penuntut telah bekerja sebagai seorang *promoter* di sebuah syarikat kosmetik di Kuala Lumpur bagi menanggung diri sendiri dan kedua-dua anaknya di mana beliau menerima gaji bulanan sebanyak RM5,000.00 (termasuk kerja lebih masa dan komisen) manakala, pada tahun 2014 pula beliau menerima gaji lebih kurang RM7,000.00 sebulan. Beliau telah mengemukakan Borang Nyata Individu (Borang BE) bagi tahun taksiran 2013 dan 2014 (masing-masing P2 dan P4) serta slip deposit pembayaran cukai pendapatan berkaitan di Maybank (P3 dan P5).

[25] Pada tahun 2015, penuntut tidak lagi bekerja setelah berkenalan dengan Sim Kok Chai (teman lelaki) dan penuntut telah mula tinggal dengan teman lelakinya bersama 2 anaknya di Kuala Lumpur di mana penuntut telah mendapat elaun sebanyak RM5,000.00 sebulan.

[26] Menurutny lagi, sejumlah RM88,642.60 daripada jumlah wang RM153,647.33 yang disita polis adalah wangnya dalam 8 akaun peribadi dan baki RM65,004.73 adalah wang dalam 2 akaun bersama beliau dengan teman lelakinya. Kebanyakan wang tersebut datangnya dari wang pampasan RM100,000.00 yang diperolehinya dari bekas suaminya sebelum itu manakala, wang lain adalah hasil daripada penjimatan beliau sejak beliau bekerja sejak tamat pendidikan SPM dan elaun yang telah diberikan oleh bekas suami dan teman lelakinya.

[27] Penuntut juga mendedahkan bahawa barang kemas yang disita adalah sebahagiannya diberikan oleh bekas suaminya dan teman lelakinya dan ada juga di antaranya yang diwarisi oleh ibu beliau.

[28] Di samping itu, penuntut adalah pasti bahawa jam tangan jenama Seiko disita daripada beliau adalah pemberian bekas suaminya dan setelah melihat jam tangan Rolex (tiruan, menurut penuntut) di mahkamah, penuntut menyatakan bahawa ia adalah pemberian oleh teman lelakinya.

[29] Mahkamah telah menimbang keseluruhan keterangan penuntut dengan teliti dan cermat. Keterangan penuntut bahawa beliau menerima gaji lebih kurang RM5,000.00 sebulan sebagai pelayan di U.E. Karaoke dari tahun 2002 hingga 2005 (3 tahun) dan menerima elaun bulanan sebanyak RM3,000.00 sebulan dari tahun 2006 hingga 2010 (4 tahun) langsung tidak dicabar oleh pihak Responden. Dalam tempoh 7 tahun itu sahaja, jumlah wang yang diterima oleh penuntut sebagai gaji dari tepat kerjanya dan elaun dari bekas suaminya mencecah RM324,000.00. Fakta pendapatan ini apabila tidak dicabar oleh pihak Responden adalah undang-undang mantap bahawa Responden telah menerimanya sebagai benar.

[30] Mahkamah ini sentiasa mengingati bahawa tugas pihak penuntut dalam kes ini adalah hanya untuk membuktikan atas imbangan kebarangkalian bahawa harta-harta tersebut telah diperolehi secara sah dan oleh itu beliau berhak kepadanya. Tidak mustahil untuk penuntut yang mendapat lebih kurang RM180,000.00 untuk tempoh 3 tahun bekerja semasa beliau masih bujang untuk mempunyai wang hasil penjimatan (tabungan) dari jumlah pendapatan di atas. Tidak juga

mustahil untuk penuntut mempunyai wang hasil penjimatan daripada lebih kurang RM144,000.00 jumlah elaun yang diberi oleh bekas suaminya untuk tempoh 4 tahun untuk keperluan peribadinya dalam situasi di mana bekas suami tersebut telah menanggung semua keperluan rumahtangga mereka. Fakta ini juga tidak dicabar oleh Responden.

[31] Dalam pada itu, keterangan penuntut bahawa pada tahun 2013 dan 2014 beliau telah bekerja sebagai promoter dengan jumlah gaji RM144,000.00 untuk tempoh 2 tahun tersebut juga tidak dicabar oleh Responden. Seperti mana yang digalurkan sebelum ini bahawa apabila suatu fakta material yang diketengahkan oleh pihak penentang sebagai keterangan material dalam bentuk keterangan lisan, adalah menjadi obligasi pihak Responden untuk mencabar keterangan material itu jika mereka tidak menerima fakta tersebut. Pihak Responden tidak perlu menunggu sehingga P3 dan P5 dikemukakan untuk mengambil pendirian bahawa dokumen-dokumen yang dikemukakan tanpa bantahan mereka perlu dibuktikan kebenaran kandungannya walhal kedua-dua dokumen itu hanya membentuk keterangan sokongan kepada keterangan substantif penuntut berkenaan sumber pendapatan penuntut. Mahkamah mendapati tanpa P3 dan P5 pun, pihak Responden masih akan didapati gagal mencabar keterangan material berkenaan keseluruhan sumber pendapatan penuntut di antara tahun 2002 dan 2014 untuk tempoh 9 tahun yang keseluruhannya menokok ke lebih kurang RM468,000.00.

[32] Dalam kes *Tan Kim Ho & Anor v. PP [2009] 3 CLJ 236* Mahkamah Persekutuan memutuskan *inter alia*, berkenaan kesan kegagalan untuk memeriksa balas fakta material penentang, seperti berikut:-

"The failure of a party to put questions to his opponent's material witnesses in cross-examination is said by Gopal Sri Ram JCA in Aik Ming (M) Sdn Bhd & 8 Ors v. Chang Ching Chuen & 3 Ors & Another Case [1995] 3 CLJ 639 to be an abandonment of the pleaded case and may be barred from raising it in argument thereafter. On this point, both cases of Chua Beow Huat v. PP [1968] 1 LNS 24; [1970] 2 MLJ 29 and Aik Ming (M) Sdn Bhd & 8 Ors v. Chang Ching Chuen & 3 Ors & Another Case (supra) agreed with the decision of the House of Lords in Browne v. Dunn[1893] 6 The Reports 67 and quoted Lord Herschell (supra) at 70 as follows:-

Now, my Lords, I cannot help saying that it seems to me to be absolutely essential to the proper conduct of a cause where it is intended to suggest that a witness is not speaking the truth on a particular point, to direct his attention to the fact, by some questions put in cross examination showing that that imputation is intended to be made, and not to take his evidence and pass it by as a matter altogether unchallenged and then, when it is impossible for him to explain, as perhaps he might have been able to do if such questions had been put to him, the circumstances which it is suggested indicate that the story he tells ought not to be believed, to argue that he is a witness unworthy of credit.

My Lords, I have always understood that if you intend to impeach a witness you are bound, whilst he is in the box, to give him an opportunity of making any explanation which is open to him, and, as it seems to me, that is not only a rule of professional practice in the conduct of a case, but is essential to fair play and fair dealing with witnesses."

Lord Halsbury's description of the situation of failure to examine a witness during the plaintiff or prosecution's case as a "perfect outrage" (supra) at 77. Lord Halsbury said in the same case (supra) at 76-77:-

My Lords, with regard to the manner in which the evidence was given in this case, I cannot too heartily express my concurrence with the Lord Chancellor as to the mode in which a trial should be conducted.

To my mind nothing would be more absolutely unjust than not to cross examine witnesses upon evidence which they have given, so as to give them notice, and

to give them an opportunity of explanation, and an opportunity very often to defend their own character, and, not having given them such an opportunity, to ask the jury afterwards to disbelieve what they have said, although not one question has been directed either to their credit or to the accuracy of the facts they have deposed to."

[33] Perlu ditegaskan di sini bahawa kesemua dokumen dalam kes ini telah ditandakan sebagai eksibit tanpa bantahan dari pihak Responden dan P2 dan P4 adalah dokumen awam selaras seksyen 74 Akta Keterangan 1950.

[34] Mahkamah mendapati dalam situasi penuntut berpeluang untuk memiliki jumlah pendapatan tersebut di samping pemberian wang yang lain, adalah bukan sesuatu yang luar biasa untuk penuntut mempunyai wang dalam 8 akaun peribadi sebanyak RM88,642.60 dan sejumlah RM65,004.73 dalam akaun bersama beliau dan teman lelakinya yang kesemuanya berjumlah RM153,647.33. Mahkamah ini tidak melihat alasan untuk menolak keterangan melimpah yang lantas menunjukkan penuntut berada dalam kapasiti dan kemampuan untuk membeli harta-harta yang disita dengan menggunakan pendapatan yang beliau perolehi secara sah di sisi undang-undang di samping memperolehi harta-harta lain dalam cara yang sah dari bekas suami, teman lelaki dan ibunya.

[35] Dalam pada itu, adalah juga keterangan penuntut bahawa kesemua barang kemas dibeli olehnya dengan menggunakan wang simpanannya sendiri yang datangnya dari hasil pendapatan beliau semasa beliau bekerja dan wang yang diberikan oleh teman lelakinya. Dua lagi fakta material bahawa barang kemas yang dibelinya sendiri dengan menggunakan hasil pendapatan beliau semasa beliau bekerja dan bahawa barang kemas diberikan oleh teman lelakinya juga langsung tidak

dicabar oleh pihak Responden. Apa yang dicabar hanyalah wang yang diberikan teman lelaki yang digunakan untuk pembelian barang kemas dan barang kemas yang diberikan oleh bekas suaminya.

[36] Pihak Responden telah mencabar keterangan penuntut atas dasar kegagalan pihak penuntut untuk mengemukakan sebarang resit pembelian bagi pemberian tersebut. Tiada asas undang-undang untuk meletakkan beban ketat ke atas penuntut untuk membuktikan pembelian harta-harta tersebut dengan mengemukakan resit-resit pembelian kerana resit hanya boleh membuktikan bahawa bekas suaminya mahupun penuntut yang melakukan pembelian tersebut ataupun memperolehi harta tersebut tetapi tidak lebih dari takat itu.

[37] Adalah juga tidak munasabah untuk memaksa penuntut untuk membuktikan pembelian yang dilakukan oleh bekas suaminya dengan pengemukaan resit pembelian dalam kewujudan keterangan mantap yang tidak dicabar bahawa semua barang kemas dari bekas suaminya sampai ke tangan penuntut dalam bentuk pemberian (hadiah). Malah, adalah amat janggal dan tidak logik untuk meletakkan beban sebegitu ke atas penuntut untuk mendapatkan resit pembelian daripada bekas suaminya pada masa penerimaan barang kemas itu oleh penuntut.

[38] Justeru itu, resit semata-mata tidak boleh menentukan bahawa sesuatu harta dibeli dengan sumber pendapatan penuntut. Resit hanya boleh menunjukkan pembeli sebenar harta. Jika harta tidak dibeli dengan menggunakan sumber pendapatan penuntut ataupun jika menggunakan sumber pendapatan penuntut tetapi sumber itu tidak sah dan resit dikemukakan atas nama penuntut, bagaimana Responden berharap

bahawa dengan pengemukaan resit tersebut penuntut boleh membuktikan bahawa harta tersebut telah dibeli dengan cara yang sah?

[39] Malah, dalam situasi harta diberikan sebagai pemberian oleh bekas suami dan harta warisan ibunya bagaimana resit semata-mata boleh menentukan kesahan (*lawful means*) jika harta-harta berkenaan tidak dibeli dengan sumber pendapatan bekas suaminya atau ibunya ataupun harta itu diperolehi oleh bekas suaminya atau ibunya dengan cara yang lain yang sah ataupun tidak sah daripada pihak lain? Persoalan di sini ialah bukan sama ada penuntut ataupun bekas suaminya ataupun ibunya yang membeli harta-harta tersebut tetapi persoalan material ialah sama ada harta-harta yang diperolehi oleh penuntut adalah secara sah sama ada secara pembelian (dengan menggunakan sumber pendapatan yang sah) dan secara pemberian sah oleh bekas suaminya atau secara pewarisan dari ibunya. Mahkamah mendapati Responden berjaya memikul bebannya.

[40] Adalah jelas dari keterangan penuntut dan saksinya yang *credible* dan melimpah bahawa kesemua wang iaitu, wang dalam 2 akaun gabungan (akaun bersama) penuntut dan Sim Kok Chai sejumlah RM65,004.73 (E99 dan E100), wang dalam 8 akaun peribadi penuntut sejumlah RM88,642.60 (E81, E84, E85, E91, E98, E113, E114 dan E115) dan barang kemas iaitu, E10 hingga E14, E22, E48 hingga E69, E76, E81, E84 hingga E85, E91, E98 hingga E100 dan E113 hingga E115 telah diperolehi dengan cara yang sah dan beliau berhak kepada harta-harta tersebut.

H. BEBAN RESPONDEN (PENDAKWA RAYA)

[41] Dalam kes *Hong Leong Bank Bhd v. PP [2009] 8 CLJ 463*, mahkamah memutuskan berkenaan beban Pendakwa Raya apabila penuntut berjaya membuktikan bahawa ia berhak kepada harta yang disita, antara lainnya seperti berikut:-

“Instead, the burden is on the PP, if it has evidence to the contrary based on police investigation, to introduce rebuttal evidence that the property was illegal property”

[42] Mahkamah ini berpendirian bahawa oleh kerana penuntut telah berjaya melaksanakan beban dalam membuktikan beliau adalah berhak kepada harta-harta yang dituntut, kini beban beralih kepada Responden untuk menunjukkan bahawa harta-harta tersebut adalah harta salah (illegal property) dan dalam ketiadaan keterangan sangkalan (*rebuttal*) tersebut, mahkamah ini hendaklah menganggap harta-harta tersebut sebagai bukan harta salah.

[43] Dalam keterangan saksi responden pertama (SR1) iaitu pegawai penyiasat kes ini, tiada sebarang keterangan yang menunjukkan bahawa harta milik kesemua penuntut itu adalah harta salah. Beliau hanya memberi keterangan sangkalan berkenaan wang-wang ada dalam 4 akaun peribadi penuntut iaitu, E81, E84, E85 dan E91 berjumlah RM12,314.55. Menurutnya, beliau telah hanya mendapatkan penyata akaun bank berkenaan wang keluar masuk dari akaun di samping menyoal penuntut.

[44] Dalam pemeriksaan balasnya, saksi ini telah menafikan bahawa beliau pernah melihat P2 hingga P5. SR1 juga bersetuju bahawa semasa siasatan beliau tidak jumpa rekod pembayaran cukai oleh penuntut dan beliau tidak pasti sama ada penuntut mempunyai akaun di Lembaga Hasil Dalam Negeri. Namun begitu, beliau telah bersetuju bahawa adalah munasabah untuk penuntut mempunyai RM12,314.55 dalam akaun-akaun peribadi. Sungguhpun begitu, tiada sebarang keterangan sangkalan dari saksi ini terhadap harta-harta tersebut dalam kes ini.

[45] Bukan itu sahaja. Pihak Responden juga telah gagal mengemukakan apa-apa keterangan sangkalan melalui satu-satunya saksi iaitu SR1 berkenaan 35 harta lain yang disita untuk menunjukkan harta-harta tersebut adalah '*illegal properties*'. Malah, tiada sebarang keterangan dikemukakan oleh pegawai penyiasat ini mengenai kesemua 13 harta itu.

[46] Rentetan itu, mahkamah mendapati pihak Responden telah gagal untuk menyangkal bahawa kesemua 39 harta yang disita adalah '*illegal properties*'.

I. KEPUTUSAN

[47] Dalam kes ***Jason Chan Huan Seng & Ors v. Public Prosecutor and Other Appeals [2015] 1 MLJ 701***, mahkamah antara lainya memutuskan seperti berikut:-

"In determining whether the appellants had succeeded in proving that the properties were not illegal properties and that they were lawfully entitled to the properties it was necessary to examine the evidence adduced by the appellants. In this regard it was noted that the sessions court judge had

*completely ignored the income earned by the third and fourth appellants from the time they began their respective employment until 1992, ie a period of 17 and 16 years respectively, on the basis that most of the properties were purchased since 1995. Further, the sessions court judge had completely ignored the evidence that the third appellant had received loss of employment cash payment of RM38,172.50 and that in 1997 he was paid the sum of RM45,000 by Great Eastern Life Insurance Co for a matured policy. **There was no reason why that evidence should be ignored or rejected, especially since there was no challenge by the prosecution.** In addition, the sessions court had also completely ignored the gains that could be reasonably be obtained by the appellants through shrewd and careful investments of their employment income and their other legitimate source of income. There was sufficient evidence adduced before the sessions court for it to release the two moveable properties to the appellants. There was nothing inherently improbable in the explanation given by the appellants as to how they were able to financially manage to acquire the two apartments. In the absence of any evidence to the contrary, the sessions court and the High Court ought to have found that the appellants had succeeded in proving, on the balance of probabilities, that the two moveable properties were not illegal properties and that they were lawfully entitled to the same.*

[48] Atas alasan-alasan yang diutarakan di atas, mahkamah ini dengan sesungguhnya mendapati penuntut, atas imbangan kebarangkalian berjaya membuktikan harta-harta tersebut diperolehi secara sah di mana tiada sebarang kesalahan dilakukan di bawah Akta ini atau Akta Dadah Berbahaya berkaitan harta-harta tersebut dan beliau berhak kepada harta-harta yang dituntut dan seterusnya mahkamah telah memerintahkan supaya kesemua 39 harta yang juga tidak menyalahi undang-undang dilepaskan kepada penuntut.

[49] Justeru itu, oleh kerana penuntut telah menarik balik tuntutan ke atas E15 (satu alat pengera jenis BMW) dan E16 (sebuah motokar jenis BMW

warna putih no. G1M3434), mahkamah telah memerintahkan supaya ⁹⁰072
kedua-dua harta itu dilucutkan hak kepada Kerajaan Malaysia.

Disediakan oleh:

(RAMESH A/L GOPALAN)

Hakim

Mahkamah Sesyen 3

Seremban

Pada : 06.08.2018

Bagi Penuntut:

Dato' Sivananthan bersama Cik Low Huey Theng

Tetuan Sivananthan

Petaling Jaya

Bagi Responden:

Puan Norshazwani bt Ishak

Timbalan Pendakwa Raya

Pejabat Penasihat Undang-Undang

Negeri Sembilan